

Jan Paweł II

Wezwanie Matki : rozważanie przed modlitwą "Anioł Pański" : (Rzym, 14 stycznia 2001 r.)

Salvatoris Mater 4/1, 285-286

2002

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

się nauczyć wszyscy” ponieważ „w *Magnificat* Maryja uczy nas, jak mamy kochać i chwalić Boga. (...) Pragnie Ona być największym przykładem łaski Bożej, by zachęcić wszystkich do ufności i uwielbienia Bożej łaski” (M. Luter, *Scritti religiosi*, wyd. V. Vinay, Torino 1967, s. 431-512).

Maryja służy prymat Boga i Jego łaski, bo On staje po stronie najmniejszych i najbardziej pogardzanych – „ubogich Pana”, o których mówi Stary Testament. Odmienia ich los i czyni z nich główne postaci dziejów zbawienia.

5. Od chwili, kiedy Bóg spojrział na Nią z miłością, Maryja jest znakiem nadziei dla rzeszy ubogich, najmniejszych na tej ziemi, którzy stają się najważniejsi w Królestwie Bożym. Naśladuje wiernie Chrystusa, swego Syna, który wszystkim uciśnionym w historii powtarza; „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię” (Mt 11, 28). Kościół idzie w ślady Maryi i Pana Jezusa po krętych drogach historii, by wspierać, wspomagać i dowartościować olbrzymią rzeszę ludzi ubogich i zgłodniałych, upokorzonych i poniżonych (por. Łk 1, 52-53). Pokorna Dziewica z Nazaretu – jak mówi św. Ambroży – nie jest „Bogiem świątyni, lecz świątynią Bożą” (*De Spiritu Sancto*, III, 11, 80). Wszystkich, którzy się do Niej uciekają, prowadzi do spotkania z Bogiem – Trójcą Świętą: Ojcem, Synem i Duchem Świętym.

SALUTATIONEM „ANGELUS DOMINI” (VEL „REGINA CAELI”) UNA CUM SUMMO PONTIFICE RECITANTIBUS

Rozważanie przed modlitwą „Anioł Pański”⁷.
(Rzym, 14 stycznia 2001 r.)

Wezwanie Matki

1. Ewangelia z dzisiejszej niedzieli opowiada o cudzie dokonanym przez Jezusa podczas wesela w Kanie Galilejskiej. Jest to pierwszy „znak”, którym objawił On swoją chwałę i wzbudził wiarę w swoich uczniach (por. J 2, 11).

Gdy rozważamy ten ewangeliczny obraz, przychodzi nam na myśl zakończony niedawno Jubileusz, który był dla Kościoła i dla świata jak gdyby wielkim i pamiętnym „znakiem”. W ciągu tego roku Chrystus – podobnie jak w Kanie Galilejskiej – przemieniał „wodę” naszego duchowego ubóstwa w dobre „wino” odnowy i pracy nad sobą. Teraz zaś, po zamknięciu Wielkiego Jubileuszu, z większą energią powróciliśmy na „zwyczajną” drogę, ale nasze oczy – jak napisałem w Liście apostołskim

⁷ „L'Osservatore Romano” 22(2001) nr 3, 40-41.

Novo millennio ineunte (por. nr 16) – bardziej niż [41] kiedykolwiek wpatrzone są w oblicze Chrystusa.

2. Według dzisiejszej Ewangelii to Maryja, Matka Jezusa, skłoniła Go do dokonania cudownej przemiany wody w wino. To właśnie Najświętsza Panna wstawia się zawsze za nami. Tak było też na przełomie drugiego i trzeciego tysiąclecia, kiedy to Jej Niepokalane Serce stało się niezawodnym schronieniem dla wielu Jej dzieci. Kościół mógł dzięki temu doświadczyć znaków nowej wiosny, wzbudzonej przez Sobór Watykański II, przez który „bezpośrednie przygotowanie do Wielkiego Jubileuszu Roku 2000 zostało niejako zainaugurowane” (*Tertio millennio adveniente*, 20).

Rok Święty otworzył wiele serc na nadzieję i rozjaśnił dzieje świata światłem Chrystusa.

3. Do nas, ludzi wkraczających z ufnością w nowe tysiąclecie, Matka Chrystusa zwraca się z tym samym wezwaniem, jakie skierowała do sług podczas wesela w Kanie Galilejskiej: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie” (J 2, 5). Tymi słowami Najświętsza Panna pragnie jak gdyby zachęcić nas, byśmy nie lękali się ograniczeń i niepowodzeń, jakie mogą czasem pojawić się w naszym doświadczeniu osobistym i rodzinnym, kościelnym i społecznym. Maryja wzywa nas, byśmy nie upadali na duchu nawet w obliczu grzechu, który podważa naszą wiarę w siebie i w innych. Istotne jest, aby czynić to, co Chrystus nam powie, i w Nim pokładać ufność: On nie pozostanie głuchy na nasze nieustanne modlitwy.

Niech to wezwanie Maryi, przypominane dziś przez Ewangelię, uzdolni nas do całkowitego zawierzenia Jezusowi. Słowom Matki wtórują bowiem krzepiące słowa Jej Boskiego Syna: „A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28, 20).

Rozważanie przed modlitwą „Anioł Pański”⁸.
(Rzym, 11 marca 2001 r.)

Szukali pomocy w różańcu

[...]

Razem z nimi wpatrzmy się w Najświętszą Maryję Pannę, którą wiara każe nam czcić jako Królową Świętych, mężczyzn i kobiet, z każdej epoki i z każdego narodu. Jest Ona w szczególności Matką i Królową Męczenników, w godzinie próby stojącą przy nich, tak jak pod krzyżem swojego Syna Jezusa.

Nowi błogosławieni zawierzyli Jej, wiernej Dziewicy, w dramatycznych chwilach prześladowań. Kiedy nie wolno im było swobodnie wyrażać wiary, a także później, gdy byli więzieni i musieli stanąć przed najwyższą próbą, nieustannie szukali umocnienia w różańcu, odmawia-

⁸ „L'Osservatore Romano” 22(2001) nr 5, 18.